

лия горски пжтъ, съ една голѣма кола, пълна съ топли порѣзаници. Ще го дочакаме и ние. Тогава ще се наядемъ до насита.

Колко съмъ чакалъ — не помня. По едно време съмъ заспалъ и

когато се пробудихъ, на замръз-
налото стъкло свѣткаше зимното
червено слънце. Мама бѣше из-
лѣзла. Само тате седѣше пакъ
на онова мѣсто до огнището,
все така тихъ, съ кротки очи,
добри и чудни.

Григоръ Угаровъ

КОЛЕДАРИ-ДОБРУДЖАНИ

Тръгнали сме отдалече
въ непрогледна зимна вечеръ
триста бодри коледара.

Тръгнали сме, ой Коладе,
триста добруджани млади
отъ Балчикъ и Калиакра.

Да положимъ съ топли шѣпи
дарове за царя скѣпи.
Донесли сме три вѣнца :

Първиятъ вѣнецъ калини —
кръвъ отъ хиляди робини
въ Добруджата необятна.

Вториятъ — отъ златокласъ е —
жънатъ въ оня край прекрасенъ,
дето всички бѣхме роби.

Третиятъ — отъ кипариси,
за челото на Бориса —
царьтъ ни любимъ и мждъръ.

Че дочакахме свободенъ
да се назове народа
покрай Дунавъ и морето.

Че можахме да се върнемъ,
братъ съсъ братъ да се пре-
гърне,
и честити, ой Коладе,

Рождеството на Исуса
да посрещнемъ безъ покруса,
да отдѣхнемъ въ родни скути...

Иор. Богдаръ